

מישיבת נפש

מעייני חיזוק וזמזומה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לענו וקחי נא לכך
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי

נפשי
בשאלתי

שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

אהוב את בוראך!

"כשמתבוננים ומתעמקים בתיבות "קול דודי דופק", חיל ורעדה יאחזנו. בורא העולם עומד ומתחנן אלינו, אל כל איש מישראל: התחל לאהוב אותי. 'פתחי לי'; תעורר את אהבתך אליי, כי גם אני רוצה לאהוב אותך... הקב"ה פונה בבקשתו לכל אחד ואחד מורע עם קודש, גם לאלה הרחוקים והנפולים, הזרוקים והגדחים - לכל אחד יש מקום אצל השי"ת" (שם).

היצר רוצה לקחת מאיתנו את אחד הכוחות הגדולים ביותר לעמוד בניסיונות החיים. כאשר הלב מתמלא אהבה לבורא, כוחן של כל התאוות נחלשות. הרי שורשם של אלו ב"אהבות הנפולות". כאשר מעוררים את נקודת האהבה הקדושה, הן כלין ונפולין מאליהן.

"אהבת השי"ת היא העצה הטובה ביותר לעמוד היטב בניסיונות... כי כאשר אוהבים את הקב"ה מגיעים הרבה פחות לניסיונות, כי הרי "אהבה דוחקת הבשר"; האהבה דוחקת ומסלקת את התאוות הבשריות. ניסיונות רבים מאוד היינו חוסכים אם היינו מקבלים על עצמנו לעבוד את השי"ת באהבה..." (שם).

הכח לכבוש את היצר במידת הגבורה, ולעמוד איתן במס"נ מול הניסיונות - מתעורר דווקא ע"י מידת האהבה, המעניקה לאדם עוז ותעצומות להילחם על קדושתו וטהרתו, עד זוב דם.

נתחנן ונבקש על נפשנו: טאטע זיסער, ואהבתך אל תסיר ממני לעולמים... שאדע תמיד שאתה אוהב אותי ומחכה לי, וע"י כך גם אני אוכל להימשך אחרך תמיד בחבלי עבותות האהבה, ואהבתך תבער בליבי בכל עת.

"וזה היתה חכמתו של מוהרנ"ת, להשתוקק לאהבה שבלב הצדיק, של רביה"ק, עד שזעק במלוא פיו: 'רבונו של עולם פלאקער מיר אריין דעם פייער אין הארץ אריין' (הבער לי את אש האהבה בתוך הלב פנימה). אמנם יש לי רבי גדול שלבו מלא באהבה כאש להשי"ת, אבל גם אני רוצה; תן גם לי מאהבה זו... וכל הלילה זעק בקול גדול: תן לי אהבה, תן גם לי אהבה זו להשי"ת. גם אני רוצה אהבת ה' כזאת, גם אני חפץ בזה... כל הלילה כולו, ללא הפסק ולא נתן מנוח לנפשי: אני רוצה אהבת ה'; עד שנכנסה האהבה בלבו כאש יקדת לכל חייו" (שם).

פעמיים באהבה אנו אומרים בכל יום: "ואהבת את ה' אלוהיך". בבוקר אנו מקדימים עם "אהבת עולם אהבתנו", ולענת ערב עם "אהבת עולם עמך אהבת".

כולנו חכמים, כולנו יודעים לחזור על דברי הזהר המבהילים: "אלמלי הוו ידעין בני נשא רחילותא דרחים קוב"ה לישראל, הוו שאגין ככפיריא למרדף אבתייה...". אבל משום מה, לפעמים אנו חושבים שזה לא שייך אלינו. "כיצד אדבר על דבקות, געגועים ואהבת ה', בעוד שעדיין לא תיקנתי את כל מעשיי? מילא צדיקים וקדושי עליון, אבל מה לי ולאהבת ה'?"

"כל כך מרבים לומר 'ואהבת את ה' אלקיך', ושוכחים שצריכים לאהוב את השי"ת, ויש אשר חושבים שאין זה שייך אליי... לא ולא! זה עולה על כל אחד ואחד, מריש כל דרגין ועד סוף כל דרגין. האהבה של ישראל לאביהם שבשמים הרי היא לאין קץ ולאין תכלית, וגם ההשתוקקות היא לאין גבול.

גם קודם התשובה, שעדיין לא עזב את חטאיו, הוא מחויב בהשתוקקות ודבקות. כך מובא ב"יושר דברי אמת": ואל יאמר האדם והרי עדיין לא שבתי בתשובה, ומה לי עם דביקות והשתוקקות. כמה הבל יש במחשבה זו! וכי בשאר מצוות התורה איני חייב בטרם התשובה?! וכי איני מחויב להאמין בטרם התשובה?! ב"חינוך" כתב מפורש שכל איש מישראל מחויב לאהוב את ה' בכל עת ורגע [וה"ביאור הלכה" מביאו להלכה]. (ארי"א פורים עמ' ב"ו, ס"א)

ובאמת, מחשבות אלו מגיעות מן היצר האכזר וחילויותו, המסבבים ומרמים אותנו במחשבות הבל, כאילו יש גבול לאהבתו של השי"ת אלינו חלילה. זו גופא כוונת דברי הזהר: הסיבה שאין אנו עוסקים באהבת ה', הסיבה שבגללה האהבה-הקדושה ישנה אצלנו ואינה מורגשת - היא מפני שאיננו יודעים עד היכן מגיעה אהבה זו. אם רק היינו יודעים, היינו רצים אחריו יתברך כאריות וככפירים...

כאשר יהודי קולט שהקב"ה אוהב אותו ללא גבול, נולדת בלבו ממילא התשוקה להשיב אהבה תחת אהבה. ככל שנשנן ונחזיר בליבנו פנימה את אהבת השי"ת אלינו, כך נוכל לרוץ ולהשתוקק אליו יתברך.

• שאלה • איך אוכל לדעת היכן אני עומד ב"שוית ה' לנגדי תמיד"?

תשובה: אפשר לראות בשעת האוכל; אם האדם נמשך אחר המאכל, או שלבו נמשך אז לקדושה, להשי"ת...

• שאלה • כשאדם לומד הלכה על מנת להיות רב ופוסק, האם זה דבר טוב או דבר רע?

תשובה: יש מצוה להורות, "להורות לבני ישראל", זו מצוות עשה דאורייתא, ללמוד כדי שיוכל לפסוק הלכות.

• שאלה • אבל הרי יש לו 'פניות' שמכוון שרוצה כבוד?

תשובה: על כל דבר טוב שעושים אפשר לשאול שיש בזה פניות. אבל צריך לדעת שכמו שיש מחשבה חבויה של 'פניה' במה שעושה, באותה מידה גם יש מחשבה חבויה של כוונה אמיתית וטהורה - לעשות רצון הבורא.

• שאלה • בבני יששכר מובא סוד כוונת צירופי שם הוי"ה שיש לכוון במוסף ר"ח, והצירוף של תמוז יוצא ממה שאמר המן 'זה איננו שוה לי'. וקשה איך מרמזים שם הוי"ה בדביבורים של המן הרשע?

תשובה: המן דיבר את זה בשפה שלו, אלא שאח"כ תרגמו את זה ללשון הקודש בקדושה וטהרה, וע"ז קבלו התיבות קדושה.

כל הלילה זעק
בקול גדול: תן
לי אהבה! תן
גם לי אהבה זו
להשי"ת. גם אני
רוצה אהבת ה'
כזאת...

השינה המשובחת כדת

מתוך שיחה לישיבת אהבת התורה ירושלים - כ"ג סיון תשפ"ז

מהי הדרך להיות מקושר
להשי"ת אף בשעת שינה?

ע"י ק"ש עם כונה גדולה.

הבחורים מבקשים לשמוע
חיזוק בשמירת עיניים.

איי, העיניים צריכים להיות קדושים...
העיניים צריכים להיות טהורים... אהה!

כל רמ"ח האיברים והס"ה גידים
מרגישים מה שהעין רואה, יש לאדם עין
והוא רואה, אהה!

הקב"ה ברא לנו עין לראות, הבה לא
נטמא את העין, הבה נתחזק ביחד
לא לטמאות את העין, הבה נחיה
בקדושה, כשהעיניים יהיו קדושים,
אח"כ כשיסתכל בספר קדוש יאירו
לו כל האותיות, בזכות הקדושה של
העיניים בעצמם.

תלמידי הישיבה יש להם
סדר השכמה לפנות בוקר,
ועוסקים בלימוד התורה
בצוותא, וב"ה זוכים לסיים
מסכתות, ורוצים לשמוע
חיזוק בענין השינה
המוקדמת והקימה
לפנות הבוקר.

אשריכם אשריכם! כשהולכים לישון
בשעה מוקדמת ניצולים מדברים בטלים
לשון הרע וביטול זמן בחצי הלילה
הראשון, כשהולכים לישון מוקדם ויש
כח לקום בשעה מוקדמת, עם דעת
קדושה, זוכים ליום של חיים טובים.

השי"ת יעזור לכם להיות תמיד דבוקים
בהשי"ת, בדביקות נפלאה מאד, ויברך
אתכם שימשך ממכם דורות ישרים
מבורכים עוסקים בתורה ומצוות.
חזקו ואמצו.

אשרונו ולא קרוב

הרביה"ק בלקו"מ (סימן ר"ה) כשהוא מבאר תוקף מעלת
העשרה מזמורים אינו מאריך שם ביותר, ומבאר רק על
קצה המזלג דהני עשרה מזמורים הם עשרה לשונות של
תהלים שביכולתם להכניע את הקליפה הטמאה, רק כתב
שיאשרי הוא מלשון ראיה והסתכלות, כי הסתכלות טהורה
היא הראיה הנכונה והאמיתית, היינו שרואים בכל דבר רק
את עשית השי"ת, וכדכתיב (תהלים קיח ו) "ה' לי לא אירא
מה יעשה לי אדם".

ומוסיף רביה"ק ומבאר, דהבטטה זו מכונה בשם 'אשרי',
מלשון 'אשרונו ולא קרוב' (במדבר כד יז) - דעיקר כח
הקליפה הטמאה באה ע"י קלקול הראות, מבחינת "ותכחין
עיניו מראות" (בראשית כו א) וכדאיתא בתיקוני זהר (תיקון מד
דף עט) על הפסוק (בראשית א ד) "יהי מארת" חסר, דרומז על
לילית הבאה ע"י קלקול הראות, אבל "אשרי" רומז לתיקון
הראות בבחינת אשרי תמימי דרך, וכביאור רבינו (לקו"מ
א) בענין שצריך להסתכל בשכל שיש בכל דבר - שיעקב
אכינו שהיה איש תם והיה בעל הסתכלות בעיני אמונה,
היינו בהסתכלות וראיה של תמימות שהכל מאיתו יתברך,
ואז מאירה החכמה הקדושה הטמונה בכל דבר ממעשי ה',
דכשסתכלים על הכל מתוך אמונה אזי מאירה פנימיות
הבריאה בשכל שבקדושה שיש בכל דבר ודבר.

(יומם - מאמר 'יומם יצוה ה' חסד')

תמות נפשי מות ישרים

ראיתי דרוש נאה, חז"ל אמרו במדרש (ילקוט ש תהלים קח רמז
תתס): דורשי רשומות דרשו על הפסוק "לי גלעד ולי מנשה
ואפרים" (תהלים ס, ט), "לי גלעד" זה אחאב שנפל ברמות
גלעד; "לי מנשה" זה מנשה, בן חזקיה; ואפרים זה ירבעם
בן נבט, נצר לאפרים - שיש להם חלק לעולם הבא. והדבר
צריך ביאור, והרי כל אלו נמנו במשנה בין אלו שאין להם
חלק לעוה"ב.

וי"ל כי הנה במשנה מנו בין אותם שאין להם חלק לעולם
הבא גם את בלעם, ויש להבין הרי המשנה מדברת על
בני ישראל ומה טעם מנו שם את בלעם שהיה מאומות
העולם. וביארו מכיון שבלעם ביקש "תמות נפשי מות
ישרים" (במדבר כג, י), בפשטות הכונה שרצה למות כיהודי
וגם לנחול חיי עוה"ב כיהודי, לכן מצאו מקום לומר שאין
לו חלק לעוה"ב.

אך ראיתי ביאור שיתמות נפשי הכונה מיתה עולמית,
והיינו בלי חלק לעולם הבא. ובאמרו 'תמות נפשי מות
ישרים' התכוון בלעם, שתהא מיתתו כמיתת אותם מרשעי
בני ישראל הגמורים שאע"פ שאין להם חלק לעוה"ב, מכל
מקום ביקש בלעם להמנות ביניהם (שכאמור גם אלו שאין
להם עוה"ב - יש להם איזה בחינה משכר העתיד), ומשום
כן כשהתנא מנה אותם שאין להם חלק לעוה"ב, מנו אותו
עם אותם מישראל שאין להם חלק לעוה"ב.

ואז באו דורשי רשומות ודרשו בפסוק "לי גלעד ולי מנשה
את השלשה מלכים וארבעה הדיוטות בין אלו שאין להם
חלק (הכוונה שאע"פ שאין להם עוה"ב בכל זאת שייכים
הם לעוה"ב, אשר בלעם רצה להמנות בין אלה), ואת בלעם
השאירו מחוץ למחנה לגמרי, גם לא מאלה שאין להם חלק.

(אוסף אמרים מידות - פרקי אבות)

זכותן של נשות אסירי היהדות

מתוך דברי חיזוק לנשות אסירי המערכה - כ"ט סיון תשפ"ז

וליצנות וניבול פה נורא, זה שמד
ממש.

צריך להודות להשי"ת שהנשים
מסייעות לבעליהם לפעול נגד הגזירה
הרעה הזאת.

בזכות זה תזכו שהילדים שלכם ילכו
בדרך הטובה, ויתמשך ממכם בנים
ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות,
ויהיה לכם הרבה נחת בעזר השי"ת.

הן מבקשות ברכה שלא
יהיה להן כ"כ קשה,
ושבעליהן ישובו במהרה
לבית.

אמן כן יהי רצון, כן יהי רצון.

זה לא יחזיק הרבה זמן, זה יעבור,
ויתהפך הכל לטובה. כשמתעקשים
בוודאי מצליחים, תמיד הרבים
מצליחים במלחמה. אי אפשר לנצח
'רבים', הקב"ה עזר עד עכשיו, ומשיך
לעזור לנו, והכל יתהפך לטובה.

נשות גיבורי החיל נשארו
לבדם בבית עם הילדים,
והבעל נמוק בכלא
הצינוני, הם צריכים חיזוק
גדול.

ראשית צריך להודות להקב"ה
שבימינו בבתי המאסר לא מכים
ולא הורגים, עיקר הקושי הוא מה
שרחוקים מהמשפחה, ועל זה לבד יש
להודות.

כמובן שכל אשה שבעלה יושב בבית
האסורים יש לה שייכות להמצוה
הגדולה הזאת. שהנשים מסייעות
לבעליהם העומדים כנגד הגזירה
הרעה, ואין להם טענות על הבעל,
ועי"ז הם מסייעות לפעולות שעושים
למען התורה הקדושה, להנצל מהגיוס
האסור והטרף.

אין לנו השגה כמה שזה טריפה רחמנא
לצלן, הצבא מלא באפיקורסות

דיבור של שבת

הלכות שנה שניה פרשת שמות) שלימוד שעה אחת בשבת חשוב כמו אלף שעה באמצע השבוע!
ול' הוזה"ק הוא: "תא חזי ההוא מילה דנפיק מפומיה דבר נש" - אותה המילה שאדם מוציא מפיו, "סלקא ואתער אתערותא לעילא" - נעשה מזה התעוררות למעלה! אם דיבר דיבור טוב והגון הוא מעורר למעלה שישפיע טובה וברכה, וכמו כן לענין ההפכי - "אי לטב אי לביש".

אם הדיבור הוא לצורך עבודת ה' ותורתו, אזי זה גורם וממעורר למעלה התעוררות לטובה! ואילו סתם דיבורים, הבל הבלים?! מודדים כל מילה ומילה למעלה איזה אתערותא דלעילא זה גורם, 'לטב' או 'לביש', חז"ל ממשך הוזה"ק: "ומאן דתיב בעינוגא דשבתא, אסיר ליה לאתערא מילה דחול" - לא לעורר בשבת למעלה מה שמעוררים ע"י שמוכירים בעולם דיבורי חול, וכל כך למה - "דהא פגים פגיומו בימא קדישא" - זה פוגם בשבת קודש!

ולכן באמת, ענין ה'חדשות' ו'נייעס', הוא ממש זר ודבר חול לגמרי ביום השבת! שבת איז עס אזוי וואכנדיג, אזוי וואכנדיג! וישנם יהודים יקרים המדברים בשבת רק דברים מועטים ובלשון הקודש! כי בזה תלוי באמת הקבלה של 'קדושת שבת'!

קביעא וקיימא

שמעתי פעם מרבי אלי' ראטה ע"ה, שיהודי אחד היה מתאונן לפניו על בנו איך שהוא נראה, היה נענה ומשיב לו בשאלה: 'מה מדברים אצלך בסעודת שבת? האם לשון הרע ורכילות? על דא ועל הא חדשות מהעולם? או מדברים יראת שמים וסיפורי צדיקים?'

ובאמת 'עובדות של צדיקים' כוחם רב ביותר לעורר את הלב לדברים טובים! כל עובדא עם המוסר השכל שלה! 'שבירת היצר', 'דעת תורה', 'מידה טובה' וכל כיוצא בזה.

ומילתי אמורה זה כמה, שמגיד שיעור יכול לעמול לכל הפחות חמש שעות על דף גמרא - ואילו האבא אין לו זמן במשך השבוע לכל הפחות במשך הסעודות להשקיע בחינוך הילדים במאור פנים!?!... כהיום ארון הספרים מלא בספרים על גדולי ישראל, ישנם מעשיות על ה'חזון איש', על ה'חפץ חיים', על צדיקים מאורי החסידות לדורותיהם! תעיין בהם - ומעשרים עובדות תבחר עובדא אחת שמתאימה לספרה בסעודת שבת. והנסיון מעיד שהילדים קולטים מוסר השכל מסיפורי צדיקים הרבה יותר מדברי מוסר בעצמם! יותר מהכל! בדוק ומנוסה!

אכן רבי אלי' ראטה ע"ה - שהיה עוסק הרבה בענייני חינוך - היה תמיד שואל: 'זוי קוקט אויס דער שבת'דיגער טיש? כי תלוי בזה הרבה מאוד!

בשבת, ובעצם יום השבת - למלאות את כל שעות המעט לעת בקדושה כראוי; ע"י תפילה, ע"י תורה, ע"י זהירות מלדבר דברים בטלים - שיש בזה ממשלות רבים, ה' ירחם עלינו וזה פוגם בקדושת שבת! אלא צריכים להיות עוסק ראשו ורובו ב'שבת'!

בוזה"ק (שם) מבואר שכשהאדם מדבר דבר בטל בשבת, אומר השי"ת: 'מי הוא זה אשר עוזב אותי כביכול באמצע ההילולא? הרי עכשיו הוא יומא דהילולא דילי והוא עוזב אותי! הלא שבת היום! מה אתה מדבר דברים בטלים?'

ומבואר אכן בדברי הוזהר הקדוש, שאין שום דיבור שאינו עושה אתערותא דלעילא - אם לרע ואם לטוב! שבת - דבר בטל! ואפילו דברים שיותר לדברם בימות החול - אך שבת

” שמעתי פעם מרבי אלי' ראטה ע"ה, שיהודי אחד היה מתאונן לפניו על בנו איך שהוא נראה, היה נענה ומשיב לו בשאלה: 'מה מדברים אצלך בסעודת שבת? האם לשון הרע ורכילות? על דא ועל הא חדשות מהעולם? או מדברים יראת שמים וסיפורי צדיקים?'

זה פוגם פגם גדול! על כן השי"ת אומר למה הוא עוזב אותי? אתה מדבר 'חדשות'? אינך מדבר מענין קדושת יום השבת? אינך מכוון לדבר עתה דיבורים של תורה ויראת שמים ועניינים הנוגעים לקדושת שבת? היתכן?!

וגם זמירות שבת מבטאים באור גדול את קדושת השבת! ורביה"ק כבר עורר על זה והכיח לומר זמירות שבת (ליקו"מ ח"ב סי' ק"ד), מומרים על קדושת וגדולת יום השבת קודש 'דיבורים' של שבת, הרוממות של שבת, בזה זוכים להיכלל בעצם השבת! וזהו הפירוש הנכון והאמיתי ב'סעודתא דמהימנותא', סעודה שעושים וסועדים לכבוד שבת!

אבי מורי ע"ה שח לי פעם, דאיתא במדרש: שכאשר האדם חוסך ומתקמצן על הוצאות שבת, אומר לו השי"ת: 'שוטה, הרי אתה עושה סעודה בשבילי - ואתה מתקמצן?! הנך מתנהג בזה כמו קין, שהביא קרבן אך הביא מזרע פשתן, לעומת הבל שהביא ממייטב הצאן!'

כל מילה עולה למעלה

וצריכים לזכות להשתדל לעסוק בלימוד התורה בשבת, וידוע מבעל ה"בן איש חי" (עיי

שבתות של חול

הנה אנו נמצאים בתקופה של הסתר פנים, תקופה שנתקיים בו 'ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא' (דברים לא, יח). ורביה"ק מפרש כפל הלשון (ראה ליקוטי מוה"ר"ן סי' נ"ו, אות ג'): 'הסתר אסתיר' - כי יש פעמים שידעו שנמצאים בהסתרה, אמנם כאשר אין יודעים כלל שנמצאים בהסתרה, וכגון שהוא מרגיש יום השבת כיום חול ולא חלי ולא מרגיש, הוא אינו יודע שהוא נמצא במצב של הסתרה, אזי הוא ממש רחוק כמטחוי קשת מעצם השבת!

אולם על אף גודל ההסתרה שאנו נמצאים בו, יכולים לומר על השבתות שלנו דברי הוזהר הק' (פרשת קורח דף דט ע"ב): 'לא זוהי שכינה מישראל בכל שבתות ויום טוב' - תמיד שורה השכינה בישראל, 'ואפילו בשבתות דחול, אלא דאיהו סוגרת ומסוגרת בהון!'! השכינה נמצאת עמנו, כל האורות נמצאים ומאירים, ואם כי הם סגורים ותחומים - אך הם נמצאים!

ועל זה הכתוב אומר (ישעיה נה, ו): 'דרשו ה"י! לדרוש את השבת! בידיעה חזקה וברורה שיש 'קדושת שבת'! 'יום זה גדול וקדוש הוא לפניך!'! לכסוף ולהשתוקק במשך כל השבוע ליום השבת, לעשות כל טעמי וכל העצות לא לאבד חלילה את ימי השבת הקדושים! כי השבת הוא 'רכוש עולמי' לעולמי עד ולנצח נצחים! רכוש נורא ונפלא, יום השבת קודש!

ואכן צריכים להתפלל הרבה לזכות להרגיש נועם מתיקות השבת! 'טועמיה חיים וכו"י!' וכאשר מרגישים טעם בשבת, מרגישים וטועמים טעם של חיים אמיתיים!

לקנות את השבת

במאמרים הקודמים נתבאר - עפ"י דברי רביה"ק (סי' ו) שמקשר שבת לתשובה - שעצם קדושת שבת הוא ענין התשובה! שבת הוא יום של מחילת עוונות! 'שבת!' לעשות את השבת בכל פרטיה, בתפילותיה, סעודתיה ותענוגיה, שבת! ובעיקר על ידי הזהירות מדברים בטלים, שנחשב חלילה כמחלל שבת ופוגם בה ח"ו כמבואר בוזהר (פרשת בשלח דף מו ע"ב).

וצריכים 'לקנות' את השבת ע"י התפילות המרוממות! שבת הוא יום של דביקות! להתפלל עם דביקות! וכמו כן 'לקנות' את השבת ע"י נעימת הזמירות, ולהאמין שאכילת שבת 'דא הוא סעודתא דמהימנותא', זהו סעודה שאנו עורכים כביכול לכבוד השי"ת, לכבוד האמונה הקדושה שירשנו מהאבות הקדושים, וע"י כל זה אנו 'נצחיים'!

ואכן מוטל עלינו לחפש ולבקש את השבת ביתר חיפוש עוד ועוד, בין בימות החול ובין

מרה שחורה איננה סחורה

ב"ה יום ב' ט' טבת תשל"ב פיעה"ק ירושלים תובכ"א

וכן קח לך תמיד עצות כאלו בדברים שאתה רואה שהם גורמים לך היסח הדעת. כוונתי היסח הדעת מעצבות, והיסח הדעת מהרהורים רעים. ותמיד תלמד לימודים כאלו שיש לך סיפוק בהם ומחשבותיך נשקעות בהם, כי זה שומר אותך משתי קליפות הנ"ל (מעצבות ומהרהורים). ובמקום לחשוב מחשבות של עצבות, תדבר עם חבר או תלמד דברים כהנ"ל, או תעסוק בסדור בחפצי בית או איזה מלאכה, בבחינת 'שיגיעת שניהם משכחת עון', וגם עצבות זה בבחינת עון, בלי ספק. והעצה נגדה היא רק היסח הדעת, כי ההתאבקות נגד עצבות ונגד הרהורים אינה מועילה, כמובא מרבינו זצ"ל (תורה ע"ב), כי אם לעשות פעולות שהן מסיחין את הדעת, ועי"ז האדם עומד בטהרה ובמנוחת המח [...].

וכן הענין של שלום בית, צריכים לשמור ולהזהר בו מאד, כי יש יצר הרע מיוחד על זה, לקלקל שלום בית של איש ואשה הכשרים, כמובא מרביה"ק (שיהר"ן אות רטג). ושמעתי מאחד מאנ"ש, כי מקובל מהבעש"ט זצ"ל כי בשנה ראשונה יש קטרוגים כאלו להפרת שלום בית, שמגיע עד סמוך לגט רחמנא ליצלן. וכפי מה שיש יותר שלום בית, כך יכולים להתנהג יותר בקדושה, היפך ממה שהסברא מחייבת. בלי שלום בית, שולט תאוות ניאוף רחמנא ליצלן, שמכוון רק להנאת עצמו, מה שאין כן כשיש שלום בית, שאז השכינה שורה [...].

אין דעתי מיושבת כעת יותר, ואם שכבר נפלט מהקולמוס מה שנפלט, יהי רצון שיקלעו אצלך את המטרה, ותוציא מהם דברים מזוככים לפי דרגתך, למען ייטב לך בגוף ובנפש.

והנני דורש שלומך בזה, שלומך וטובתך כאוות נפש.

יעקב מאיר שטער

אל כבוד יד"ג ולבבי היקר הוטיק וחסיד ר' ... שליטי"א ושלמיה ישגא לחרא, וימלא ה' את כל משאלות לבבו לטב ולחיים ולשלם.

את יקרת מכתבו הגיעני, ושמה לבי שאתה מרגיש טוב, ויהי רצון שתרגיש את עצמך בטו"ב אמיתי ונצחי כל הימים.

מוהרנ"ת - מחור יום ההילולא שלו, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל ובפרט עלי, שאזכה לעשות רצון קוני ובוראי באמת, ולא איעול בכיסופא קמיה, כי הוא היה עובד ה' בתפילה ובתורה יומם ולילה במס"ג, מיחידי הדור.

ובענין שבירת הגאווה וסילוק הכבוד המדומה וקבלת ביונות באהבה למען שמו יתברך, בענין זה היה מיחידי הדור ממש, ומי שפך שיחו לפני קונו כמוהו, כדאי זכותו להגן עלינו ועכ"י ברוחניות ובגשמיות - הוא אמר, שאם היה רוצה לכתוב לאברך בשנה ראשונה היה צריך לעשות עוד כמות של ספרי לקוטי הלכות [...].

וראשית דבר הצריך לאברך לדעת, שלא לתת להכנס במחשבתו שום עצבות, ולדעת כי מעצבות לא יהיה לו שום טובה כלל וכלל. רבי בן ציון אפטער מאנ"ש (הידוע באמרותיו השנונות, אם שמעת ממנו) אומר: "מרה שחורה איז נישט קיין סחורה..." [מרה שחורה איננה סחורה] וכפי המבואר מהאר"י זצ"ל, כי בעת שהאדם הוא בעצבות לא יחשוב או שום עצה לשום דבר, כי לא יצא שום דבר מתוקן מעצבות. ועל ידי עצם הדבר שלא עוזבים את המח לשקוע במחשבות המעצבות - עי"ז ממילא נכנס שמחה בלב, ומאיר להאדם עצות נכונות והנהגות ישרות. וכל זה בדוק ומנוסה בחוש.

סיפורים ולקחיהם | מאת מו"ד שליטי"א

נפשות חסידיו

שאינה ראויה לאו שמייה שחיטה". החסרון אינו מצד השוחט, אלא מצד השחיטה, ששחיטה לע"ז אינה אלא כחונק.

למדנו אם כן, שגם אם עבר האדם את העבירה החמורה ביותר ל"ע, צריך הוא עדיין לעבוד את השי"ת בתכלית התמימות מבלי להתחשב כלל וכלל במה שעבר... אילו ידע העולם את הסוד האמיתי הזה, היו רבי רבבות אנשים שנתרחקו, נשארים בתומתם ויהדותם גם לאחר ששקעו בשאול תחתיות רח"ל, ודוקא בכך זה היו חוזרים בתשובה שלימה עד שזדונות היו נעשים להם כזכיות.

שמעתי מיהודי ת"ח על השקלא וטריא במסכת חולין (דף פ"ה), שנחלקו שם ר"מ וחכמים אם השוחט לעבודת-כוכבים חייב בכיסוי-הדם - הבה נתבונן, מדובר כאן ביהודי עובד ע"ז, עד כדי כך התדרדר עד שהוא שוחט תרנגולת לע"ז רח"ל, התרנגולת עדיין מפרסת בידי, והנה אומר לו רבי מאיר: הכון לקראת אלקיך, ר' איד חגור את האבנט ועמוד וברך "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על כיסוי הדם בעפר" - כן! אתה! ברגע זה, הנך מצווה ועומד... אשר קדשנו... וציוונו... כמו כל יהודי...

גם חכמים שפוטים אותו מכיסוי-הדם, אין זה מחמת שהעובד ע"ז פטור מן המצוות, אלא משום שלדעתם "שחיטה

לא הביא
און
ביעקב

ניצוץ אחד!

ניצוץ קודש ממאמר
ומכתבי מורינו שליטי"א

כפי מה
שיש יותר
שלום
בית - כן
זוכים ליותר
קדושה